

MED V HLAVĚ, MARMELÁDA V SRDCI

*Humorný
a dojemný
román
o dědečkovi
s Alzheimerem
a o srdci
plném lásky*

HILLY

MARTINEKOVÁ

Tilda vzpomíná, jak se svým dědečkem Amandem, který onemocněl Alzheimerovou chorobou, prožila naplno, s láskou a se smíchem každou chvíli.

Dnes žije poklidný život s manželem a dvěma dětmi, jen jako by během dospělosti odložila samu sebe. Navíc s obavou sleduje, že její tatínek začíná být trochu zmatený.

Tilda tedy opráší nejen vzpomínky, ale i svůj život...

„Tímto románem se představuje autorka, která se v něm vyznala ze svých osobních zkušeností. Žena s velkým talentem.“

Stern

HILLY MARTINEKOVÁ

MED V HLAVĚ,
MARMELÁDA
V SRDCI

Přeložila Miroslava Hnízdilová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Marmelade im Herzen by Hilly Martinek

© 2018 by Penguin Verlag, München,

A division of Verlagsgruppe Random House GmbH,

München, Germany

Translation © Miloslava Hnízdilová, 2019

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-424-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625-423-7 (pdf)

ISBN 978-80-7625-088-8 (print)

Hamburk-Ottensen, květen 2017

„Růžové nebo pískové? Tak řekni už,“ naléhala Smylla na druhém konci telefonu.
„Kolik párů bot na vysokém podpatku už vlastně máš? Růžových, pískových, tmavě šedých, v tělové barvě...“

„Protivo,“ zafuněla Smylla do telefonu.

Musela jsem se zasmát. „Pošli mi fotku. Nebo si vezmi oboje.“

„To už zní líp. Takže, ty růžové by se prima hodily k...“ V aparátu začalo praskat a chrčet a už jsem chtěla zavěsit, když jsem Smyllu znovu uslyšela. „Tildo Rosenbach-Petersenová, jsi tam ještě?“

„Ano,“ zakřičela jsem. „Jasně že tu pořád jsem.“

„Kde to jsi? Slyším takové zvláštní šumění.“

„V Ottensenu.“

„Kde?“

„Ot-ten-sen,“ křičela jsem do telefonu. „Čekáme s Maxem na Cap San Augustin.“

Cap San Augustin bylo nové kouzelné slovo. Důvod, proč dnes Max rozhodně odmítl jít do školky. A proč jsem já, při síle větru pět, v nárazech osm a pocitově

dvanáct, stála u Labe a zírala na řeku, která dneska měla barvu splašků.

Max přiběhl, tváře rozpálené vzrušením, jako kdyby měl horečku.

„Cap San Augustin..., to je obří kontejnerová loď!“ zakřičel do mobilu a rozpřáhl paže, aby znázornil její monstrózní rozměry. „Pluje z Jižní Ameriky. A to je pořádně daleko!“ Vzhlédl ke mně. „S kým to mluvíš?“

„Se Smyllou. Co kdybys ji nejdřív pozdravil?“ navrhla jsem a zmáčkla tlačítko hlasitého hovoru.

„Ahoj. Takže, Smyllo, můžu ti všechno vysvětlit, velikost, hloubku ponoru, výkon... Co chceš vědět?“

„No tedy,“ ozval se z telefonu Smyllin hlas. „To zní napínavě. Pověš mi to, až se uvidíme příště, ano? Abys ji nakonec třeba ještě nepromeškal.“

V Maxových modrých očích se mihl záblesk paniky. Rychle se otočil zátky k Labi.

„To bylo podlý,“ řekla jsem.

„To bylo chytrý. Tvůj nejmladší zdědil výmluvnost svého otce. Jeho monology je třeba včas zarazit.“

Musela jsem se pobaveně zašklebit. „Mimochodem, příště. Kdy budeš mít čas?“ zeptala jsem se.

„Zítřka? Tedy jestli mě tu nezavřou přes noc, což je velmi pravděpodobné, protože se nedokážu rozhodnout. A nikdo mi nepomůže.“

Se smíchem jsem ukončila hovor a nechala se Maxem táhnout dál ke břehu. Zatímco jsme stáli a dívali se na přístavní terminál s jeřáby a kontejnery, hladila jsem ho po blonděných vlasech. Od té doby, co mu můj otec nasadil do hlavy zájem o kontejnerovou loď, nemohl se dneška dočkat.

„Dědeček Niko má dokonce takovou aplikaci. Mů-

žeš v ní přesně vidět, kde ta loď zrovna je.“ Našpulil pusu. „Kde vlastně dědeček vězí? Chtěl přece Cap San Augustin určitě vidět.“

„Hmm,“ zabručela jsem. „Zřejmě mu do toho muselo něco přijít.“ Minulý týden zapomněl na schůzku s Käthe, její desetiletou dcerou. A teď tohle.

Max vsunul svoji malou ručku do mé. Byla ledově studená.

„Pojď, trochu se proběhneme sem a tam,“ navrhla jsem. „Jinak tu úplně zmrzneme.“

Vydali jsme se podél řeky. Vítr foukal a vířil písek na břehu. Na chvíli jsem zavřela oči. Milovala jsem ten pocit, když mi čechrá a cuchá vlasy. Jen mohl být o trochu teplejší.

Pláž byla liduprázdná. Na písku dováděl čokoládově hnědý labrador. Rozhlížela jsem se po majiteli. Stál s rukama pevně zabořenýma v kapsách kabátu v závětrí jedné ze zdí.

„Dědeček Niko povídal, že Cap San Augustin připlouvá do Hamburku vždycky po padesáti šesti dnech. Půjdeme sem i příště?“

„Jasně,“ slíbila jsem. Při troše štěstí přesvědčím někoho jiného, aby Maxe doprovodil. I když... jak jsem se tak na něj dívala, jak má po námořnicku zrak upřený k horizontu, byl prostě k zulíbání.

Max byl na svých pět a půl let značně vospělý a měl takovou víru, že život je dobrý, že jsem mu mohla jen závidět. Philipp naléhal, aby šel do školy už tento podzim. Dlouho jsme se rozmyšleli, hádali a zase usmířovali a pak, jako obvykle, prosadil svoji vůli. Při představě, že Maxe vypustím do světa, jsem pocítovala zvláštní tlak v žaludku. Jeho otec to viděl pragmatictěji.

Přiběhl k nám ten obrovitý pes, v zubech kus dřeva o tloušťce paže. Max se ukryl za mnou.

„Nemusíš se ho bát, chce si jen hrát. Podívej, jak vrtí ocasem.“

„Ale z tlamy mu teče spousta odporných slin,“ namítl nepřilíš nadšeně Max.

Musela jsem se smát.

Pes pustil dřevo z tlamy na zem. Zvedla jsem ho. Max měl pravdu, bylo to skutečně odporné. Pořádně jsem se napřáhla a hodila ho směrem k pláži. Pes dvakrát zaštěkal a vyrazil za ním. Samým nadšením se skoro překotil.

„Co se mu na tom dřevu tak líbí?“ ušklíbl se Max.

„To je jeho Cap San Augustin,“ vysvětlila jsem mu a nenápadně si otřela kluzkou a vlhkou ruku o jeho kalhoty s laclem. „Každý se nadchne pro něco jiného, lidé stejně jako zvířata. Musím ti někdy najít pár knih od tvého pradědečka Amanda.“

„Toho pradědečka, co byl zvěrolékařem?“

„Přesně toho,“ odpověděla jsem a ucítila, jak mnou projíždí hřejivý pocit. Na chvílku jsem zahlédla stát dědečka před sebou, tady u Labe, kam jsme poslední léto jeho života často chodili na procházky. Viděla jsem jeho rozčuchané bílé vlasy a vodově modré oči, kterými se zdál hledět do jiného světa. Světa demence, do něhož kousek po kousku zapadal, až v něm zmizel úplně.

„Tamhle! Mami! Koukej. Připlouvá!“ křičel Max a vytrhl mě ze zamyšlení.

Sledovala jsem pohledem jeho napřaženou paži. Ukazoval na červeného obra naloženého nespočetnými kontejnery všech možných barev. Červenobílý komín vypadal jako malá rozhledna.

Max bez dechu sledoval, jak se blíží a pak přímo majestátně proplová kolem nás. Mobilem jsem udělala pár fotek svého syna a lodi. Bylo skutečně fascinující představit si, jak neustále křížuje Atlantik... Nepatrný bod v nekonečné vodní mase, volný, a přesto uvězněný mezi svými stále stejnými trasami a horizontem. Znělo to zvláště, zároveň to však bylo důvěrně známé.

Když loď o pár minut později zmizela v přístavu, Max mě pevně objal.

„Děkuju, mami.“

Pohnutě jsem ho pohladila po zádech. Odtrhl se ode mě a rozzářeně se na mě podíval. „A protože dědeček Niko nepřišel, můžeš se mnou teď jet parníkem *ty!*“

Sedla jsem si na bobek a přitáhla mu pevněji kapuci. „Já musím ještě s tatínkem na setkání s jeho klienty. Plavbu parníkem teď nezvládnou.“

Na Maxově obličej se objevil mráček.

„Námítka!“ prohlásil.

Skryla jsem úsměv. To měl stoprocentně od Philippa.

„Poslouchej. Jestli bude zítra lepší počasí, vyzvednu tě ze školky dřív a svezeme se na parníku.“

Obličej se mu pomalu rozjasnil. „Tolikrát, kolikrát budu chtít?“

Chtěla jsem říct ano, prostě proto, abych znovu viděla jeho rozzářenou tvářičku. Ale ještě včas jsem se zarazila. To bylo nebezpečné území. Stejně jako před jeho otcem i před Maxem bylo nutné pečlivě vážit každé slovo, aby později nemohlo být použito proti mně.

„Dvě jízdy?“ navrhla jsem.

„Šest.“

„Tři?“

Plácli jsme si při čtyřech.

„**T**o s tou námitkou jsi naučil Maxe ty?“
 Když Philipp vešel, seděla jsem před komo-
 dou se zrcadlem v naší ložnici a kartáčem bo-
 jovala se svými větrem zcuchanými vlasy.

„Nikdy není příliš brzy si to osvojit,“ mýnil s pobave-
 ným úsměvem. „Je to přece super způsob, jak vytyčit
 hranice.“

„To souhlasí, zvládá to výborně. Je velmi výmluvný.“

„A proto jsme se také rozhodli, že půjde do školy už
 teď na podzim.“

„My? Ty jsi to chtěl. Já si stále myslím, že mu to ukrad-
 ne jeden rok dětství.“

„To už jsme přece dlouze a důkladně prodiskutovali.
 Uvidíš, že mu udělá dobře, když se na něj budou klást
 větší nároky.“

Vzdychla jsem. Philipp se ke mně sklonil a přejel mi
 rty po tváři. Do nosu mi pronikla známá vůně jeho vody
 po holení. S mírným zamračením zkontroloval v zrcad-
 le uzal na kravatě a přejel si rukou precizně zastřiže-
 né vlasy. Vypadal skvěle, lehce opálený, vysoký, štíhlý,
 ale ne vyzáblý jako mnoho mužů se sedavým zaměst-
 náním.

Zachytil můj pohled, usmál se a položil mi ruce na ramena. Blaženě jsem se o něj opřela.

„Smylla si myslí, že kdyby tvá kancelář zkrachovala, mohl bys okamžitě pózovat jako mužský model,“ škád-lila jsem ho.

„To se nestane,“ odpověděl. „Naopak. Teď dooprav-dy expandujeme. Po celém Německu i do zahraničí.“ Stisk na mých ramenou zesílil. „Proto je také dnešní večer tak důležitý. Seznámím se se čtyřmi nejvýznam-nějšími otcovými klienty, které mám převzít. Musí to proběhnout dobře.“

„Proběhne to dobře. A já nepovedu žádné socialis-tické řeči, jak to nazývá tvá matka.“

„To mě tedy uklidnilo,“ prohlásil s úsměvem a srovnal mi perlový náhrdelník. „V sedm musíme vyrazit.“

Když zmizel v pracovně, projela jsem si ještě jednou kartáčem své polodlouhé vlasy a pak jsem rezignova-la. Lepší už to nebude, řekla jsem si a začala hledat náušnice. Zásuvka byla jako vždy vzpříčená. Zatáhla jsem tak silně, že se biedermeierovský toaletní stolek na svých křehkých nohách povážlivě zakymácel. *Ach jo.* Toužila jsem po světlé, přívětivé ložnici s jednou z těch super pohodlných kontinentálních pružinových poste-lí, kde se člověk zaboří do tisíce polštářů a nechce už nikdy vstát. Po náznaku vintage a větší lehkosti. Místo toho to u nás vypadalo jako v muzeu. Zastarale. Kon-zervativně. Protože ve Philippově rodině se nábytek nekupoval, nýbrž dědil.

O pár minut později jsem hledání náušnic vzdala a zase jednou se ptala sama sebe, zda Philippovi nejdu svým chaosem občas na nervy. V mnoha věcech byl na-prosto jiný než já. Miloval pořádek, řád a přesnost.

Přesnost – to byla narážka, která mě vrátila do přítomnosti. Podívala jsem se na mobil. 18:57.

Vklouzla jsem do nových lodiček. Na rozdíl od Smylly jsem nenáviděla všechno, co tísnilo má poněkud širší chodidla. Smylla však ohromila každého muže, zatímco já... Já byla spíše smíšený typ – něco mezi kamarádkou a velkým otazníkem.

„Tildo?“

„Už jdu,“ zavolala jsem a naházela mobil, kartáč a rtěnku do kabelky. Když jsem vstávala, zachytila jsem punčochou o pootevřenou zásuvku. *Typické*. Hledala jsem v komodě nové punčochy. Stejně tak hekticky jako marně. Rychle jsem tedy kolem díry nanesla trochu bezbarvého laku, aby se nepustilo oko.

Philipp vešel dovnitř. „Jsi hotová?“

Usmála jsem se na něj. „Ano. Jasně.“

Přejel mě pohledem a usmál se. „Vypadáš dobře.“

„Ještě se rychle rozloučím s dětmi,“ řekla jsem a protáhla se kolem něj do obýváku. Tam jsem popadla jeden z Maxových tlustých fixů a otevřela ho.

„Proč si maluješ kůži na černo?“ zeptal se a ukazoval na mé stehno.

„Aby nebyla vidět tady ta díra,“ šeptala jsem a všimla si Käthiny grimasy. Má dcera mi byla podobná, obě jsme zpravidla řešily nástrahy života s fantazií.

Když jsem se otočila, stál Philipp přímo za mnou a skepticky na mě hleděl.

Pokrčila jsem rameny a zavěsila se do něj.

„Měli bychom vyrazit. Nechceme přece přijít pozdě.“

Během krátké jízdy od nás z Eppendorfu do Harvestehude mi Philipp sděloval detaily o nových klientech.

„Nejdůležitější z těch čtyř je Behling,“ povídal a já se opřela do sedadla. „Takový malý tlustoch s baziliš-čím pohledem. Bydlí v Blankenese. Dvojčata v Käthině věku. Manželka se ti bude líbit.“

„A proč potřebuje advokáta na rodinné právo?“

„Před dvěma roky vyřizoval otec všechny náležitosti dědictví po Behlingovi seniorovi. V té době... No prostě. Momentálně se jedná o značné požadavky na výživné.“

„Ze strany předchozí manželky?“

Philipp otálel s odpovědí.

„Údajně má v Čechách dceru.“

„Údajně? Ale to se přece dá zjistit.“

Philipp vzdychl.

„To není tak jednoduché.“

„Jak – není jednoduché? Buď je to jeho dcera, nebo není. A jestli ano, musí platit.“ Zamračila jsem se. „Co je to vlastně za týpka?“

„Poslyš, Tildo. To všechno jsou důvěrné informace. A kromě toho jsi slíbila...“

„Žádné socialistické řeči,“ reptala jsem.

Zbytek cesty proběhl v tichu. Byla jsem předpojatá. Ale typy jako Behling byly důvodem, proč jsem byla ráda, že jsem svá studia práv pověsila na hřebík. A bůh ví, že lidi, kteří se vyhýbají svým povinnostem, přizpůsobují si pravdu i zákon a všude hledají jen vlastní prospěch, bych nemohla zastupovat. I tohle viděl Philipp pragmatičtěji.

Z vily manželových rodičů byly stejnou měrou cítit peníze i hanzovní tradice. Po širokém vstupním schodišti se stoupalo nahoru k mohutnému sloupovému portálu. Olga, pomocnice v domácnosti, otevřela těžké dubové dveře a vpustila nás dovnitř.

„Konečně jste tu,“ řekla Käthe-Elisabeth. Philippova matka si mě měřila pohledem o chvíli déle, než bylo nutné, a táhla mě za paži do obýváku, pardon, *salonu*. Platinové vlasy měla vyčesané nahoru a na sobě měla námořnicky modrý kostým, který byl záměrně hodně zdrženlivý. Za cenu tohohle kousku by bylo možné krmít všechny bezdomovce na St. Pauli celý jeden rok, tím jsem si byla jistá.

„Začneme tady nenuceným koktejlovým welcome drinkem, pak přejdeme do jídelny. Tildo, sedíš mezi pány Almsiekovými, seniorem a juniorem. Oba jsou přívětiví a nekomplikovaní.“

V překladu: tady nemůžeš natropit moc škody.

„Vlastní rozrůstající se čajové impérium ve Flensburgu. V téhle branži by ses měla vyznat.“ Pokaždé mě znovu udivilo, kolik pohrdání dokáže Käthe-Elisabeth vložit do jediného slova. *Branže*. „Je to samozřejmě stará rodina.“

Předstírala jsem zívnutí, protože jsem jí nechtěla poskytnout zadostiučinění vidět, jak jsem zařala zuby. Ano, můj otec byl obchodník, jak skandální, a moje rodina, ne, nebyla stará, nýbrž „zbohatlická“. Jaký to prohřešek.

„Nějaké zvláštní zájmy?“ zeptala jsem se schválně přehnaně ležérně. „Kromě peněz a zisku?“

Dotčeně zdvihla jedno silně vytrhané obočí do výšky. „Samozřejmě plachtění a golf. Kromě toho má Almsiek senior odporně páchnoucího psa, kterého často bere s sebou do kanceláře tvého tchána. Ale ty máš přece zvířata ráda.“

V tomto stylu to šlo pořád dokola. O deset minut později jsem už doopravdy litovala, že Max nepřinesl ze školky virus střevní chřipky, neštovic nebo pro mě za mě třeba i kulhavky a slintavky a nenakazil mě. Když dorazili první hosté, bolely mě už nohy tak pekelně, že jsem začala odpočítávat minuty.

Stovky obědů a večeří ve společnosti tchána a tchyně mě vyškolily v tom, jak hledět zaujatě až uchváceně, podílet se na konverzaci a dělat chytré narážky, aniž bych byla duchem přítomná. Tentokrát to kupodivu nebylo vůbec špatné. Poté, co jsem se Almsieka seniora zeptala na jeho psa, roztál a vyprávěl mi, že je to bernský salašnický pes, který si nejraději hraje na honěnou s vlnami Severního moře, a předešlý den chňapl po žahavé medúze, chudák. Vyprávěla jsem mu o svém dědečkovi zvěrolékaři a že bych si rozhodně přála pro děti psa. Po dalších patnácti minutách jsem znala všechny skvělé vlastnosti salašnických psů včetně jejich stravovacích zvyků, typických nemocí, kožních parazitů a množství

výkalů. Když se servíroval dezert, vysvobodil mě Almsiek junior po mé levici, sympatický třicátník s vlnitou kšticí.

„Právě jsem se vrátil z našich plantáží na Srí Lance,“ vyprávěl mi, zatímco lžičkou nabíral své crème brûlée. „Celý den jsem tam pracoval.“

„Celý den?“ zeptala jsem se s úsměvem.

„Deset hodin.“ Pokývl hlavou na potvrzení. „Poučné. Velmi poučné.“

„To si myslím. Podmínky musí být skutečně tvrdé.“

„Ovšem, to jsou.“

„A jaké závěry z toho chcete vyvodit? Myslím, že místní dělníci se nemohou večer jen tak uchýlit do hotelu. Mnozí nemají ani přístřešek na spaní...“

Koutkem oka jsem si všimla, jak tchyně zúžila oči a přejela mě kontrolním pohledem. Rozhodně nemohla slyšet, co jsem řekla. Ale měla neomylný šestý smysl pro každé mé malé faux pas.

„Promiňte,“ řekla jsem rychle a zrudla. „Nechtěla jsem se vás dotknout.“

Almsiek junior se usmál.

„Ne, ne. Máte naprostou pravdu. Vznesené názory nestačí. Pro ty lidi je třeba něco udělat.“ Důvěrně se ke mně naklonil. „Jakmile se starý pán odebere na odpočinek, zavedu pár novinek.“

Philippova matka neznatelně pokývla a otočila se zpátky k Behlingovi s bazilišcím pohledem, který seděl u stolu vedle ní. Dnes večer působila nervózněji než obvykle. Později, když jsme se vrátili do salonu vypít si drink, jsem si všimla, jak do sebe na ex hodila baileys a znovu se rozhlížela po číšníkovi. Možná bych jí mohla dát tip, že by měla lepší objednat si hned velkou skle-

nici, mohla by z ní upíjet delší dobu. Nejlépe rovnou křišťálový korbel, přirozeně jeden ze *zděděných*.

V nestřeženém okamžiku jsem vytáhla mobil a mrkla se na něj. Od otce stále žádná zpráva. Odpoledne jsem mu psala a ptala se, kde dnes vězel.

Na chvílku jsem se omluvila a odebrala se do šatny pro hosty. Napsala jsem Nikovi další esemesku a poprosila ho, aby se brzy ozval.

Když jsem vzhledla, setkala jsem se s pohledem Pe-try Behlingové, znuděně působící ženy, která třpytem svých šperků málem zastínila i lustr v salonu.

„Děti?“ zeptala se a pohlédla přitom na můj telefon. „Člověk o ně má pořád starost. Naštěstí existují mobily. Mobily a chůvy.“

Zdvořile jsem se usmála. „Vy máte dvojčata ve věku naší dcery, že ano? Je jí deset.“

Potěšeně přikývla. „Leonovi a Timovi bude v listopadu jedenáct. Řekněte mi, už jste pro ni vybrali školu v Anglii?“ Vyumělkovaně si povzdechla. „Je opravdu těžké se rozhodnout. Leon je nadšený matematik, zatímco Tim hraje vášnivě rád golf. Kde jen najdeme školu, která podporuje oboje? Samozřejmě že rozdělit bychom je chtěli jen v krajním případě.“

„Váš syn hraje golf?“ zeptala jsem se a svažila čelo. Který chlapec ve věku deseti let by mohl mít potěšení z toho chodit po greenu se staršími lidmi oblečenými v tvídu a občas udeřit do míčku? A ještě k tomu to dělat *vášnivě*.

„Hraje lépe než jeho otec,“ vysvětlovala. „S pěstováním náklonnosti ke golfu je třeba začít dostatečně brzy. Vy nemáte syna?“

„Máme, Maxovi je pět. Je celý po otci.“ Na chvílku

jsem si ho představila v kousavých vlněných šortkách, anglických kostkovaných podkolenkách a s golfovou holí. Po zádech mi přejel strach.

„Máte skutečně zajímavého muže,“ pronesla paní Behlingová a do pohledu se jí vloudilo trochu blouznivosti. „Přijďte k nám všichni někdy na čaj.“

Na čaj? Pomalu jsem se začala cítit, jako bych byla hostem v britském královském paláci.

„Rádi,“ řekla jsem a snažila se o nadšený výraz. „Pak mi budete muset povědět všechno o vašich synech. A jak jsou nadšeni matematikou. A golfem, samozřejmě.“

Věnovala mi téměř uznalý pohled a vstala. „Připojím se zase k manželovi.“

„Přijdu hned za vámi,“ řekla jsem a ukázala neurčitě na svůj účes, který potřeboval upravit.

„Taková slepice,“ zamumlala jsem, jakmile byla z doslechu. Když jsem se podívala do zrcadla, všimla jsem si vrásek kolem úst. Vryly se mi do kůže. Bylo to tím, že jsem se příliš často a příliš falešně usmívala. Nafoukla jsem tváře. Nelíbilo se mi, co vidím. Kdo jsem, abych se povyšovala nad ostatní? Tu falešnou hru přece hraji s nimi.

Když jsme konečně zase seděli v autě, s úlevou jsem si zula boty a zasténala. Už abych byla doma.

Philipp neustále mluvil. Večer lze považovat za jeho naprostý úspěch. Všichni jím byli nadšeni. Čekají na něj velké prestižní případy. Namlouvala jsem si to jen, nebo se mu hrud' skutečně dmula?

„Za Almsiekovy vděčím tobě, poklade,“ připustil blahosklonně a zaparkoval vůz do mezery před naším do-

mem. „Uvažovali o tom, že se v budoucnosti nechají právně zastupovat raději přímo ve Flensburgu, ale jak senior, tak junior tebou byli naprosto uchvázeni.“ Věnoval mi hrdý pohled. Pak se sklonil a políbil mě. Byla jsem ztracená a ovinula mu paže kolem krku.

„A víš co?“ šeptal mi nadšeně do ucha. „Behlinga jsem také dostal.“